

ένα ζευγάρι παπούτσια. Τότε παρουσιάσθη πάλιν ένα πρωί εἰς τὸν ἴδιον διευθυντὴν μὲ τὰ παπούτσια.

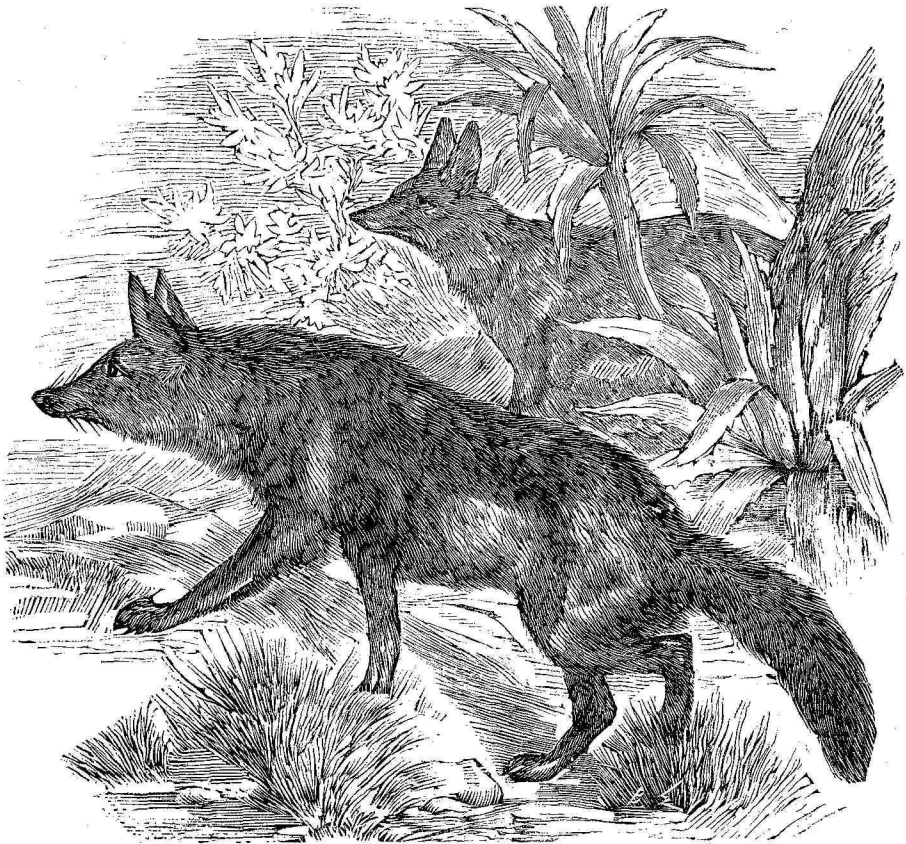
— «Νά, τώρα ἔχω παπούτσια, κύριε,» εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνὴν τὸ παιδί.

— «ὦ, εἶπεν ὁ διευθυντὴς καὶ μὲ δυσκολίαν εὗρεν ἄλλην πρόφασιν. «Θέλεις ἐργασίαν ἐδῶ; μὰ δὲν εἶνε δυνατόν, παιδί μου, νὰ τὴν εὕρῃς μὲ αὐτὰ τὰ ροῦχά σου θὰ λερώσῃς τὸ κατάστημα.»

Τὸ παιδί διὰ μίαν στιγμὴν ἐδίστασε καὶ ἔπειτα ἐξῆλθε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἐξ μῆνες εἶχον πα-

γράφῃς» εἶπε. «Δὲν ἔχομεν καμμιά θέσι γιὰ σένα.»

Τὸ πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ ἔχρινεν ὠχρόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶπῃ καμμιάν λέξιν ἢ νὰ ἐκφράσῃ κανέν παράπονον ἀνεχώρησε καὶ πάλιν. Τὴν φορὰν ταύτην ὑπῆγε δέκα πέντε μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ εὗρεν ἐργασίαν εἰς ἓνα σταῦλον, ὃ δὲ ποῖος εὗρίσκετο πλησίον εἰς ἓνα νυκτερινὸν σχολεῖον. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους παρουσιάσθη καὶ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον γραφεῖον:

Τὰ Τσακάλια.

ρέλθῃ ἀπὸ τότε καὶ μίαν ἡμέραν μὲ νέα φορέματα ἀπὸ πρόστιχο καὶ χονδρὸ πανί παρουσιάσθη πάλιν εἰς τὸν διευθυντὴν. Τὸ ἐνδιαφέρον του τὴν φορὰν ταύτην διηγέρθη καὶ πρώτην φορὰν ὁ διευθυντὴς παρετήρησε τὸ παιδί μὲ προσοχήν. Τὸ ἀδύνατον καὶ χωρὶς αἵμα πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ ἐδείκνυεν ὅτι ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἔκοπτε ἀπὸ τὸ φαγητόν του διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ φορέματα ἐκεῖνα. Τότε ὁ διευθυντὴς ἠρώτησεν αὐτὸ διαφορετικώτερα καὶ εὗρε μετὰ λύπης του ὅτι δὲν εἴξευρεν οὔτε νὰ ἀναγινώσκῃ οὔτε νὰ γράφῃ.

— «Διὰ νὰ σὲ δεχθῶμεν εἰς τὸ κατάστημά μας εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθῃς καὶ νὰ διαβάζῃς καὶ νὰ

— «Εἰμπορῷ τώρα νὰ γράφω καὶ νὰ διαβάζω», εἶπε συντόμως.

«Τοῦ ἔδωκα ἐργασίαν,» ἔλεγεν ὁ διευθυντὴς ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἔτη, «μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἰδικήν μου θέσιν, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἀποκτήσῃ αὐτήν. Οἱ ἄνθρωποι ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσδεύουν εἰς τὰς ἐργασίας των, ἀλλὰ τὸ παιδί ἐκεῖνο εἶνε τώρα ὁ πρῶτος ὑπάλληλός μας!»

ΤΣΑΚΑΛΙΑ.

Αὗτη εἶναι ἡ κοινὴ ὀνομασία, διὰ τῆς ὁποίας εἶναι γνωστὸν τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα